

ENTREVISTA

què sigui absurd”.

Formà part de l'anomenat Noucentisme catòlic, marcat pel catalanisme i la voluntat de renovar l'Església. Venien mals temps per a defensar estos principis.

Defensava la necessitat de crear una indústria cultural i mitjans catòlics de comunicació en català. Va escriure en revistes (*Criterion*, *La Paraula Cristina*) i en diaris com *El Matí*. Totes estes iniciatives havien de desembocar en la creació d'una universitat catòlica, objectiu que va quedar estroncat amb la Guerra Civil.

Això el porta a nadar a contracorrent, l'expulsen del Seminari i li prohibixen la docència. Com l'afecta?

Segons Manyà, el van expulsar per la seua defensa del català: ras i curt. Ell defensava una pastoral de l'Església en la llengua del poble, però l'entorn àulic del bisbe Rocamora no n'és receptiu. Tot allò que feia olor de català, se relacionava amb el separatisme. L'ambient se torna molt enrarit. Per a Manyà, viure i escriure en català es va tornar una opció política, malauradament com encara passa avui.

Va acabar sent un personatge incòmode a la seua diòcesi, que el tenien per un rebel.

Des de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de la Cinta, de la qual, per cert, van formar-ne part Joan Moreira o Joaquín Bau, insta els catòlics a defensar el català i el catalanisme, i a intervenir en política. En aquells moments, 1919, s'elabora el Projecte d'Estatut d'Autonomia de la Mancomunitat de Catalunya. Manyà va rebre cops de tots costats, també dels que suposadament eren els seus. Va estar empresonat en una txeca durant la Guerra Civil, però la seua actitud després de la guerra no fou de revengisme. Comprèn que molts, després de la guerra, el considerarien formant part dels vencedors per la seua condició de capellà, però se sentia catalanista, i esta doble condició el va marcar durant tota la dictadura en la crítica que n'hi va fer. Ell se veia com un signe de contradicció. Intel·lectuals com Gerard Vergés, Jesús Masip, Ramon Miravall, Manuel Pérez Bonfill, i tants d'altres van reivindicar-lo. Bonfill deixà escrit sobre Manyà: “I la seva soledat fou una soledat de molts en companyia”.